

РЕШЕНИЕ

№ 15411

гр. София, 07.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в
публично заседание на 06.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **2289** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203-207 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр.с чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба вх.№ 8781/05.03.2024 г. по описа на Административен съд-София град, подадена от Д. В. Г. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], с която е предявен иск против Областна дирекция на МВР-Б., с претенция за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 12 000 лв., които се твърди да са му били причинени от Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4635-000128/04.08.2023 г. на полицейски инспектор в ОДМВР-Б., отменена по съдебен ред, ведно със законната лихва за периода от датата на подаване на исковата молба до окончателно изплащане на сумата.

Твърденията на ищеца са, че с указаната заповед му е било отнето СУМПС №[ЕИК]. Същата е отменена с Решение № 7378 от 28.11.2023 г. на АССГ по адм.дело № 9495/2023 г. За период от седем месеца ищецът останал без свидетелство за управление на МПС, което му причинило неимуществени вреди. Твърденията му са за невъзможност да изпълнява служебни ангажименти и лични такива, като в тази връзка твърди, че майка му е инвалидизирана, а той нямал възможност да я транспортира до болница; както и че той страда от дискова херния, но не е могъл да посещава процедури по физиотерапия. Изпитвал е постоянно напрежение, тревожност и стрес, че може да загуби работата си, тъй като може да бъде прекратен трудовият му договор и няма да може да реализира доходи. Загубил е доверие в институциите. Изпитвал е негативни емоционални преживявания – посегателство върху честта и достойнството му и намеса в личния му живот. От Съда се иска да присъди обезщетение в претендирания размер както и присъждане

на разносните по делото. В с.з. ищецът не се явява, като искът се поддържа от пълномощника му адв.Т.. същият пледира за доказаност на иска по основание и размер, с оглед на което моли да бъде уважен, като в полза на ищеца се присъдят разноси по представен списък.

Препис от исковата молба е връчен за отговор на ответника – ОД на МВР-Б.. В срока по чл.131 ГПК е постъпил писмен отговор чрез юк.Д., в който последната излага становище за допустимост на исковата претенция, но счита същата за неоснователна. Отправя възражение, че не е доказано настъпването на вреди, както и че срокът на задържане на СУМПС е само за период от един месец. С оглед на това ответникът моли за отхвърляне на иска, както и за присъждане на разноси за юрисконсултско възнаграждение в полза на ответника.

Представителят на СГП моли за постановяване на решение съобразно събраните доказателства.

Съдът приема за установено следното от фактическа страна:

Не се спори между страните, а и от доказателствата по делото се установява, че на 04.08.2023 г. срещу ищеца е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) сл.№ GA639917 за това, че на посочената дата, около 10:24 ч, в [населено място], на [улица]с посока на движение към ММЦ същият е управлявал лек автомобил „С. К. П.“ с рег. [рег.номер на МПС] , като при извършена контролна проверка с Алкотест Дрегер 7510, фабр.№ ARPL 0248, уредът е отчетел положителен резултат за алкохол в кръвта 1,05 на хиляда. Издаден е бил талон за медицинско изследване с № 087476 ВМА. Констатирано е нарушение по чл.5, ал.3, т.1 от Закона за движението по пътищата – водачът управлява ППС с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда. На водача е издаден талон за медицинско изследване с номер 0175821 за ФСМП-Ц..

С оглед съставения АУАН и считайки, че са налице предпоставките на чл.171, т.1, б.,б“ ЗДвП, полицейски инспектор в ОДМВР-Б., РУ П., е издал срещу ищеца ЗППАМ № 23-4635-000128/04.08.2023 г. за прилагане на ПАМ по чл.171, т.1, б.,б“ ЗДвП – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца. Отнети са СУМПС №[ЕИК] и контролен талон № № [ЕГН].

По оспорване на Заповед № 23-4635-000128/04.08.2023 г. пред АССГ е образувано адм.дело № 9495/2023 г. С Решение № 7378 от 28.11.2023 г. Съдът е отменил същата като незаконосъобразна. Съдебният акт е влязъл в сила на 28.11.2023 г.

За установяване твърденията на ищеца с исковата молба са представени писмени доказателства.

Приложен е Трудов договор № 36/26.01.2025 г., сключен между „Лукс клининг тийм“ ЕООД като работодател и ищеца като работник, с който на последния е възложено да изпълнява при работодателя длъжността склададжия в Търговия [населено място] със задължения, утвърдени от работодателя в длъжностна характеристика. Представена е такава от 01.04.2011 г. за длъжност с код по НКПД 43212014. От същата се установява, че изпълняващият длъжността има следните задължения и отговорности:

1. Отговаря за разтоварването и подреждането на стоката в склада и превозването на стоки до фирми контрагенти и клиенти с фирмен автомобил, проверява съответствието между натоварените продукти и съпровождащите ги документи.
2. Материално отговорно лице за наличните активи, заедно с Началник склад в повереният им склад.
3. Създава организация за качествено и бързо изпълнение на поставени задачи и заявки.
4. Отговаря за обслужването на клиентите.
5. Следва установения дневен маршрут и график за работа.
6. Отговаря за ефективността на товаро-разтоварния процес и участва в него.
7. Разнася необходимата документация, рекламни печатни материали, фактури, вътрешно-

фирмена документация и т.н.

8. Носи отговорност за съхранението и използването по предназначение на зачислените му отчетни документи /фактури, платежни нареждания/.

9. Грижи се за собствената си безопасност и безопасността на лицата, които могат да пострадат от неговите действия и/или бездействие.

10. Пази повереното му фирмено имущество /автомобил, машини, материали, стоки и материали/.

11. Полага грижи за вътрешната чистота и външният вид на поверения му автомобил.

12. Носи отговорност при установени липси на материали, поверени му във връзка с работата.

13. Ежедневно попълва коректно пътен лист/пътна книжка, включващ - име, адрес на фирмите, километраж и т.н. и ежедневно го предава на Счетоводителя.

14. Спазва работно време, трудова дисциплина, правилата за здраве и безопасност при работа, П. и заповеди на управителя на фирмата.

15. Задължен е да носи фирмено облекло и да поддържа изряден външен вид.

16. При необходимост е на разположение и в извън работно време.

17. Изпълнява всички конкретно възложени задачи и поръчки от ръководството на фирмата, които не противоречат на трудовото законодателство.

От приложеното ЕР на ТЕЛК № 90996/13.04.2023 г., издадено на Й. Н. Г., се установява, че тя е със 71% трайно намалена работоспособност, пожизнено, работи – пенсионер с лична пенсия за инвалидност, касиер.

От приложената медицинска документация (Амбулаторен лист № 8/10.01.2019 г. и М. томография от 29.12.2018 г.), издадени на ищеца, се установява, че последният страда от остеохондроза, спондилоартроза, дискова болест, дискова херния и спина бифида.

За установяване на негативните за ищеца последици от налагането на ПАМ по делото са събрани гласни доказателства.

Според свидетелката Д. С. П. на ищеца му е била отнета книжката, тъй като пробата му е показала положителен резултат за алкохол. Тя го е карала и прибирала от работа и него, и майка му. Возила го е от Нови Искър до С. гара, а също и до кв.Н. на рехабилитация. Всяка сутрин ищецът бил изнервен, напрегнат, на моменти тревожен, не му се е говорело. Това му състояние продължило доста дълго. След като си взел книжката, се успокоил. Свидетелката не е запозната да е потърсил специализирана помощ за здравословните си проблеми.

Според свидетелката М. Е. А. в периода на отнетата книжка ищецът не можел да ходи сам на работа и аз тя го карала, когато другата свидетелка не е могла. Работата му била свързана с доставки на стоки с автомобил и това му попречило да си я върши. Ищецът бил раздразнителен, имал моменти на избухливост, не бил пълноценен на работното си място. Свидетелката допълни, че не работи с ищеца на едно и също място. Не може да каже дали е посещавал специалист. Проблемът се разрешил, когато му била върната шофьорската книжка. В периода на отнемането било трудно за всички. Ищецът се чувствал финансово зависим, намалили са заплатата му.

Съдът ще обсъди свидетелските показания при излагане на правните изводи.

При така установената фактическа обстановка Съдът достигна до следните правни изводи:

Исковата молба е предявена от легитимиран субект – адресат на отменения акт, вследствие на който се претендират обезщетения за претърпени неимуществени вреди, представляващи посегателство върху неговата чест и достойнство, намеса в личния му живот, напрежение, тревожност и стрес. Искът е предявен при наличие на правен интерес, поради което същият е процесуално допустим по смисъла на чл.204, ал.1 вр. чл.203 АПК.

Съгласно чл.203, ал.1 АПК исковете за обезщетения за вреди, причинени на граждани или

юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица, се разглеждат по реда на тази глава. Според чл.203, ал.2 АПК за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на ЗОДОВ.

По силата на чл.1 ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, като исковите се разглеждат по реда установен в АПК. Следователно, за да възникне право на иск за обезщетение е необходимо да са налице няколко кумулативни предпоставки, а именно: незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, при или по повод изпълнението на административна дейност; вреда - имуществена или неимуществена; пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действието или бездействието и настъпилата вреда. Под вреда следва да се разбира отрицателната последица от увреждането, която засяга неблагоприятно защитените от правото имуществени и неимуществени интереси на увредения, а под "пряка и непосредствена" - тази вреда, която следва закономерно от незаконосъобразния акт, действие или бездействие на компетентния административен орган по силата на безусловно необходимата връзка между тях. При липсата на който и да е от елементите на фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл.1 ЗОДОВ.

Въпросът с първата предпоставка за уважаването на иска е решен с Решение № 7378 от 28.11.2023 г. на АССГ по адм.дело № 9495/2023 г., с което административният акт е отменен като незаконосъобразен.

По делото обаче не се доказва за ищеца да са настъпили неимуществени вреди, които да се намират в непосредствена причинна връзка с отменения административен акт.

Вредата като правен институт представлява накърняване имуществото на правните субекти или на техни неимуществени блага. Неимуществените вреди представляват сериозно засягане на личността и достойнството на гражданина, изразяващо се в претърпяване на болки и преживяване на страдания. ЗОДОВ не уточнява как се определя размерът на неимуществената вреда, поради което субсидиарно следва да се прилага гражданското законодателство и по-конкретно – разпоредбата на чл.52 от Закона за задълженията и договорите, който дава възможност за обезщетяване на вредите по справедливост.

Съгласно чл.52 ЗЗД обезщетение за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Понятието "справедливост" не е абстрактно понятие, а е свързано с преценка на редица конкретни, обективно съществуващи обстоятелства, имащи значение за правилното определяне на размера на обезщетението. При формиране размера на обезщетението за неимуществени вреди се отчита степента и характера на преживените болки и страдания от ищеца и е свързано с преценката на конкретни обективно настъпили обстоятелства, включително и периода, през който те са търпени. Също така спазването на принципа на справедливостта означава, че размерът на обезщетението трябва да е съобразен с характера и изражението на вредата, при отчитане на икономическия стандарт в страната, като обезщетението не трябва да бъде източник на обогатяване. Моралните категории от типа на психически стрес, душевни страдания, яд и пр., не се обезвреждат по реда на чл.1 ЗОДОВ, а и не може да им се посочи паричен еквивалент по справедливост.

Видно от изложението в исковата молба, за обезвреда се претендират преживени от ищеца напрежение, тревожност и стрес като следствие от незаконосъобразно издадената заповед. Освен това ищецът твърди, че е налице посегателство върху неговата чест и достойнство, намеса в личния му живот.

Съдът намира, че претенцията за присъждане на неимуществени вреди остана недоказана по

делото. За уважаване на исковата претенция от решаващо значение е въпросът, свързан с тежестта на доказване.

Доказателствената тежест не означава задължение за представяне на доказателства. Принципите на обективната истина и служебното начало в процеса налагат Съдът да основе констатациите си за всеки факт върху наличните доказателства, без значение дали те са представени от страната, чиято е доказателствената тежест относно този факт, от противната страна по спора, или са издирени служебно от Съда. При това положение въпросът за доказателствената тежест се свежда до последиците от недоказването. Доказателствената тежест се състои в правото и задължението на Съда да обяви за ненастъпила тази правна последица, чийто юридически факт не е доказан. Съдът следва да се произнесе по спорния предмет, наведен с иска, като го уважи изцяло или отчасти или отхвърли предявения иска, независимо дали в съдебното производство страните са ангажирали доказателства. Изпълнението на това задължение от страна на Съда означава при отсъствие на доказване, да се приеме, че недоказаното не е осъществено. А щом не е осъществен юридическият факт, не могат да настъпят и последиците, които материалноправната норма свързва с неговото проявление.

С разпоредителното заседание от 11.10.2024 г. Съдът указва на ищеца, че в негова доказателствена тежест е да установи онези факти и обстоятелства, от които претендира за него да настъпят благоприятни правни последици, а именно: осъждането на ответника за заплащане на обезщетение в претендирания размер, вследствие на причинени от него имуществени вреди от описания от ищеца незаконосъобразен административен акт на ответника, причинените му вреди от този административен акт, причинно-следствената връзка между административния акт и вредите. В случая ищецът е този, който следва да докаже, чрез провеждане на пълно и пряко доказване твърденията в исковата молба. При непроведено положително доказване Съдът е длъжен да приложи последицата при носене на доказателствената тежест, като приеме недоказания факт за неосъществил се.

Анализирайки доказателствата по делото, вкл. приетите писмени и гласни такива, Съдът приема за недоказано ищецът да е преживял негативни емоции в степен, по-висока от обичайното.

По делото не са ангажирани каквито и да е доказателства за влошено здравословно състояние на ищеца след издаване на заповедта за налагане на ПАМ. Същото следваше да бъде доказано със съответната медицинска документация, каквато по делото не е ангажирана. Наред с това и двамата разпитани по делото свидетели споделиха, че не им е известно ищецът да е потърсил специализирана помощ за здравословните си проблеми.

Вярно е, че с исковата молба са представени Амбулаторен лист № 8/10.01.2019 г. и М. томография от 29.12.2018 г., издадени на ищеца, но те са обхващат период преди издаване на заповедта за налагане на ПАМ. От тях е видно, че ищецът страда от остеохондроза, спондилоартроза, дискова болест, дискова херния и спина бифида. Като съпостави тези медицински документи с твърденията в исковата молба, Съдът намира за недоказано ищецът да е бил възпрепятстван да посещава процедури по физиотерапия. Това е така, защото не са ангажирани доказателства за това дали на последния са били предписани лечебни процедури, какви, кога и с каква периодичност те е следвало да бъдат провеждани. Такива данни не могат да се изведат и от показанията на св.П., която сподели че е возила ищеца до кв.Н. на рехабилитация, но не става ясно до кое лечебно заведение е бил извършван превозът, за какви рехабилитационни процедури и с каква периодичност. В тази част свидетелските показания са твърде общи и не позволяват да се направят изводи в насоката, твърдяна от ищеца.

Отделно от това, няма законово изискване посещенията на рехабилитация да се извършват със задължителен личен автомобилен транспорт, а не са масовия градски транспорт.

Същото важи и за отиването на ищеца до работното му място и връщането му оттам. От представения

трудов договор не става ясно на кое място ищецът е следвало да престира работната си сила, като в него е вписано осъществяване на търговия [населено място], което е пределно общо понятие. От фактическа страна се констатира, че работникът, назначен за склададжия в „Лукс клининг тийм“ ЕООД, на каквато длъжност е бил ищецът, отговаря за разтоварването и поддръждането на стоката в склада и превозването на стоки до фирми контрагенти и клиенти с фирмен автомобил, проверява съответствието между натоварените продукти и съпровождащите ги документи. Анализът на тази клауза от длъжностната характеристика води до извода, че склададжията следва да *организира и координира* дейността по превоз на стоките до клиентите на „Лукс клининг тийм“ ЕООД, но не и лично той да я извършва. При това положение по делото не е обоснована по надлежен начин необходимостта от притежаване на СУМПС от ищеца за извършване на трудовата му дейност. Наред с това Съдът констатира, че сред правата на работника по т.4 от представената длъжностна характеристика е това да му бъде предоставен служебен автомобил, но липсва такова задължение от страна на работодателя към изпълняваната длъжност.

На следващо място, голословни се явяват твърденията за претърпяване на напрежение, тревожност и стрес, посегателство върху честта и достойнството на ищеца, намеса в личния му живот. Последните могат да се установят чрез съдебно-психологическа или съдебно-психиатрична експертиза, или чрез доказателства за потърсена психологическа помощ, или посещение на специализирано лечебно заведение. В исковата молба не се твърди ищецът да е търсил медицинска помощ или да се е лекувал през исковия период. Съдът намира, че от показанията на разпитаните свидетели не се установява каквато и да е конкретика във връзка с претендираните от ищеца негативни емоции. От споделеното от тях е видно, че се сочи общо за ищеца че е бил изнервен, напрегнат, на моменти тревожен (св.П.); че е бил раздразнителен, имал моменти на избухливост (св.А.). В тези показания липсват данни за конкретни случаи, от които да се установяват проявления на негативните му преживявания и се налага извода, че те създадени единствено за целите на съдебното производство за получаване на парично обезщетение. Поради това такива вреди са трудно доказуеми чрез свидетелски показания, като че е възможно посочените състояния да са причинени от други житейски или професионални проблеми на ищеца. Налага се изводът, че свидетелските показания не са убедителни в насока доказване на причинени вреди като предпоставка за уважаване на иска. Страната не прояви в процеса достатъчна процесуална активност и следва да понесе последиците от недоказването. Нещо повече: показанията на св.А. се отличават с противоречивост: от една страна свидетелката сочи, че ищецът не бил пълноценен на работното си място, а заедно с това допълни, че не работи с ищеца на едно и също място.

Съдът споделя разбирането, че състоянията на страх, усещане за отчуждение и пренебрежение са типични за по-голямата част от населението на РБългария, още повече че при контакт с правоохранителните органи е нормално да се наблюдават стрес, тревожност и объркване, които обаче в конкретния случай не са в по-висока степен от обичайните за сходни ситуации, доколкото за това не са ангажирани съответните доказателства. Следва да се има предвид, че производствата по ЗОДОВ за обезщетяване на претърпени вреди не е средство за неоснователно забогатяване.

Не получиха фактологическо потвърждение и твърденията от исковата молба, че майката на ищеца е била инвалидизирана, а той нямал възможност да я транспортира до болница. Не е представена медицинска документация, от която да е видно кога и в кое болнично заведение е трябвало да постъпи тя, за какъв период от време. От приложеното ЕР на ТЕЛК се установява, че тя е със 71% трайно намалена работоспособност, пожизнено, работи – пенсионер с лична пенсия за инвалидност, касиер.

В заключение Съдът намира, че не са налице предпоставките за ангажиране на отговорността на ответника за причинени неимуществени вреди. По делото не се установяват претендираните за преживени болки и страдания, същите остават недоказани. Липсата на доказана вреда прави безпредметно обсъждането на причинно-следствена връзка с отменения административен акт. Ето защо Съдът намира иска на Д. В. Г. за неоснователен и като такъв същият следва да бъде отхвърлен.

При този изход на спора основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, своевременно предявена – още с писмения отговор на исковата молба. Същото съдът определя в размер на 100 лв. на осн. чл.25 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран, Административен съд-София град,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ изцяло като неоснователен и недоказан иска на Д. В. Г. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], срещу Областна дирекция на МВР-Б., за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 12 000 лв., които се твърди да са му били причинени от Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4635-000128/04.08.2023 г. на полицейски инспектор в ОДМВР-Б., отменена по съдебен ред, ведно със законната лихва за периода от датата на подаване на исковата молба до окончателно изплащане на сумата.

ОСЪЖДА Д. В. Г. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], да заплати на Областна дирекция на МВР-Б. юрисконултско възнаграждение в размер на 100 лв. (сто лева).

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд с касационна жалба или протест в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: